

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **K. L. Y.**, zastoupen Mgr. Lukášem Fiedlerem, advokátem se sídlem Československé armády 556/27, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016, č. j. OAM-222/ZA-ZA15-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Nesouhlasí se závěry správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany a namítá, že jím do spisu doložený materiál dokládá, že v Kongu dochází k zadržení a uvěznění osob z důvodu předchozí neúspěšné žádosti o azyl v Evropě, tyto lidé jsou vystaveni neuctivému jednání, které je v rozporu s lidskými právy. Vytýká správnímu orgánu, že nesprávně posoudil jím uváděné důvody dle § 12 zákona o azylu, který umožňuje udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv. Nesouhlasí ani s posouzením jeho žádosti dle § 13 a § 14 zákona o azylu. Domnívá se, že má nárok na humanitární

azyl z důvodu příslušnosti k osobám, s nimiž je při navracení do vlasti zacházeno v rozporu se základními lidskými právy a svobodami. Domnívá se, že splňuje i důvody k udělení doplňkové ochrany. Pro případ návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, Kongo, ač v názvu má demokratická republika, demokratickým státem není. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, jeho žádost byla posouzena nesprávně. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že ze své vlasti odešel v roce 1989 za účelem studia a z důvodu pokračující a neustále se zhoršující politické situace v zemi. Je velmi zasažen současným politickým režimem v Kongu z důvodu svého členství ve straně F.O.C. V minulosti již v ČR neúspěšně jednou o mezinárodní ochranu žádal. Pro případ návratu se obává perzekuce, uvěznění, omezení na svobodě a vážného ohrožení na životě a zdraví. Poukázal na doložené DVD a listinné materiály podporující jeho výpověď. Zdůraznil míru své integrace v ČR, dosažené bakalářské vzdělání a zájem o další studium. Uvedl, že ve vlasti je ohrožen z důvodu uplatňování politických práv a svobod v minulosti, zároveň se obává pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině osob pocházejících z belgického Konga, žádajících v Evropě o azyl. Ve vlasti zanechal své dva syny a sedm sourozenců, s nimiž se od svého vycestování z důvodu obav o svůj život nestýká. Má za to, že pro případ neudělení azylu dle § 12 či § 13 zákona o azylu, jsou v jeho případě splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, vytýká správnímu orgánu porušení ustanovení § 2 odst. 1 ve spojení s § 3 správního řádu a rovněž § 50 správního řádu. Žalovaný dle názoru žalobce shromážděné informace o zemi původu nadřadil konkrétním tvrzením žalobce o jeho obavách z návratu, o studijních plánech v ČR a nadřadil je též jím doloženým důkazům o zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl po návratu, dokládajícím neschopnost a nechuť státu zajistit dodržování základních lidských práv. Žalovaný nezohlednil tvrzené skutečnosti týkající se žalobcova života, ani jeho důvodné obavy o život v případě návratu. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, včetně materiálů, které doložil, přičemž neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu ani důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí se zabýval materiály doloženými žalobcem v potřebném rozsahu, srozumitelným způsobem popsal, jak nahlíží na jejich vypovídací hodnotu vzhledem k jejich obsahu, zdroji či aktuálnosti. Žalobní námitky v tomto směru považuje za neopodstatněné (zde odkázal na strany 2, 3, 4 a 10 napadeného rozhodnutí). Nepoužití takových materiálů, je dle žalovaného logickým závěrem vyplývajícím z jeho předchozího legitimního postupu, nikoli jednáním, jímž by byl žalobce na svých právech zkrácen. Uvedený postup má za souladný i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), odkázal např. na rozhodnutí č. j. 2 Azs 193/2014- 20 ze dne 18. 12. 2014, či ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, kde NSS ve skutkově podobné věci zdůraznil, že

„(ú)vahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potencí, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

K žalobnímu tvrzení o důvodnosti žalobcovy žádosti ve vztahu k § 12 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že nepominul žalobcova sdělení týkající se jeho členství ve straně F.O.C., se závěrem, že uváděné skutečnosti nesvědčí o opodstatněnosti jím uváděných obav z pronásledování. V této souvislosti žalovaný odkázal i na předchozí řízení o žalobcově neúspěšné první žádosti o mezinárodní ochranu, v němž se rovněž zabýval žalobcem uváděným členstvím a aktivitami spjatými s touto politickou stranou.

Žalobcovy obavy z návratu do vlasti, které spojuje s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, žalovaný hodnotil na pozadí dostatečného množství shromážděných podkladových informací a rozboru jejich obsahu, přičemž neshledal takto podmíněné obavy jako opodstatněné. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení shledán ani osobou konžskému režimu nepohodlnou. Za důvodnou neshledal ani námitku stran nezohlednění žalobcovy příslušnosti k sociální skupině osob z belgického Konga, navracejících se po předchozím podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Nadto žalovaný nemohl odhlédnout od nepříznivé pobytové situace, za níž žalobce o mezinárodní ochranu v ČR podruhé požádal. Odkázal na relevantní judikaturu NSS, podle které snaha o legalizaci pobytu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 či ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55). Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) ani skutečnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 cit. zákona. Ke stejnému závěru dospěl i při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 29. 4. 2005, rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2007 mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany ve smyslu §§ 12 až 14b zákona o azylu. Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem ze dne 8. 10. 2007, č. j. 29 Az 24/2007 žalobu žalobce zamítl a následně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. 2 Azs

5/2008 kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost.

V současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 7. 2013 žalobce uvedl, že je konžské národnosti i státní příslušnosti, katolického náboženského vyznání, asi od roku 1978 je členem politické strany Formation orientation de Congolais (F.O.C.). Je svobodný, ve vlasti má dva syny a 7 sourozenců. Z vlasti odcestoval v roce 1989 za účelem studia. V ČR získal titul Bc. na Vysoké škole ekonomické v Praze. Uvedl, že byl angažován v politické straně F.O.C. a jeho studium bylo financováno protirežimní politickou skupinou. ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde pracovat a podnikat. Svoji opakovanou žádost podal z humanitárních důvodů, chce dokončit své vysokoškolské studium, dalším důvodem je jeho obava z návratu do vlasti, protože všichni, kdo žádali o azyl kdekoliv v Evropě, jsou po návratu do vlasti uvězněni, znásilněni, okradeni nebo zmizí, obává se zabítí. V této souvislosti odkázal na jím doložený film na DVD o skupině Konžanů, kteří požádali o azyl v Belgii, byli vyhoštěni zpět a při návratu byli nejdříve uvězněni. Uvedl, že stát považuje za urážku, že někdo žádal o azyl v cizině. Na BBC byla např. reportáž o zacházení s lidmi vrácenými zpět do Konga. V rámci pohovoru provedeného dne 21. 1. 2016 žalobce zopakoval obavu ze zatčení a uvěznění pro případ návratu. Uvedl, že kdo v zahraničí pobýval legálně, vrátit se může, ale kdo žádal o azyl, je považován za nepřítele země (uvedené informace má z internetu, konžského rádia a televize, které může v ČR poslouchat, sledovat). Opětovně odkázal na předložené DVD, kde je uveden případ Konžana vyhoštěného z Belgie, kterého ve vězení svázali, jedná se o materiál starý asi dva roky, stažený z internetu. V případě návratu se obává obdobného osudu, tj. zatčení, protože v Evropě požádal o azyl. O mezinárodní ochranu žádá z humanitárních důvodů, chce v ČR dokončit vysokoškolské studium. Dále uvedl, že po ukončení předchozího azylového řízení území ČR neopustil. Pobýval v Praze, po uplynutí šestiměsíčního víza na strpění žádal o trvalý pobyt s negativním výsledkem. Na území ČR pobýval od té doby (od roku 2008) nelegálně, na živobytí si vydělával brigádami. V roce 2008 se obrátil na velvyslanectví své země o vydání cestovního dokladu, jeho žádost byla zamítnuta. Připustil, že v letech 2011 a 2013 bylo proti němu vedeno řízení o správním vyhoštění, území ČR neopustil. Žalobce na podporu svých tvrzení předložil dne 1. 8. 2013 důkazy popsané na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí (novinový článek a zprávu nevládní organizace Unsafe Return z ledna 2012, popisující osud konžských žadatelů o azyl vrácených do vlasti; o tom, že byli při návratu na letišti v Kinshase vystaveni špatnému zacházení, vazbě, vydírání, okradení, sexuálnímu zneužití; z důvodu podané žádosti o azyl v zahraničí jsou považováni za „zrádce“, mohou být kdykoliv zatčeni). Uvedené dokumenty nechal správní orgán přeložit, stejně jako předložené DVD, které popisuje události z března 2012. Jejich obsah a hodnocení žalovaným je uvedeno na straně 4 napadeného rozhodnutí, se závěrem, že uvedené materiály vzal na vědomí. Považoval je za zastaralé, k tvrzení o špatném zacházení s neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do Demokratické republiky Kongo pak sám obstaral aktuální informace z více nezávislých zdrojů.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, ze spisového materiálu k jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, ze spisového materiálu z řízení o vyhoštění, z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Demokratické republice Kongo, které jsou popsány na straně 3

napadeného rozhodnutí a založeny ve správním spisu. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), o nichž uvedl, že jsou v rozporu s jím doloženými materiály. Nevznesl žádné návrhy na doplnění podkladů.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí, jím předložených důkazů, které nechal přeložit a poté je zhodnotil a na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečně objektivní a aktuální, neboť pocházejí z různých zdrojů (zprávy mezinárodních organizací Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House, zprávy MZV a MV Velké Británie o situaci v zemi původu žalobce, Zprávy generálního tajemníka o Stabilizační misi OSN v Demokratické republice Kongo, zprávy MZV ČR a další, datované od poloviny roku 2014 do podzimu 2015).

Po provedeném přezkumném řízení má soud za to, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce, ač sdělil, že v zemi původu byl asi od roku 1978 členem strany F.O.C., neuvedl, že by z důvodu uvedeného členství měl ve své vlasti, kterou opustil v roce 1989 nějaké potíže, či že by z uvedeného důvodu měl obavu z návratu. Rovněž neuváděl, že by se po dobu svého pobytu v ČR jakkoli politicky angažoval pro uvedenou stranu či vykonával nějakou politickou činnost. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že v předchozím správním řízení se jak žalovaný, tak i krajský soud a v neposlední řadě i Nejvyšší správní soud otázkou členství žalobce v uvedené straně zabývaly se závěrem o celkové nevěrohodnosti výpovědi žalobce a nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud v tomto řízení neshledal, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své

rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce své obavy z návratu do vlasti spojuje s podanou žádostí o mezinárodní ochranu v zahraničí a s odvoláním na důkazy, které sám předložil, se obává různých forem popsaného špatného zacházení již na samotném letišti. Žalovaný uvedené obavy žalobce hodnotil na podkladě opatřených informací o zemi původu pocházejících z různých informačních zdrojů, uvedenou úvahu a zjištění popsal na straně 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ač se informace ohledně zacházení s navrátilci zpět do Demokratické republiky Kongo různí (poznatky různých lidskoprávních organizací versus odpovědi zástupců některých států – Belgie, Nizozemí, Finska, Německa, Kanady USA, či zpráva MZV Velké Británie ze srpna 2015, o zacházení při návratu do Demokratické republiky Kongo), lze po jejich vyhodnocení potvrdit žalovaným učiněný závěr, že státní orgány Demokratické republiky Kongo znají skutečné odpůrce tamního režimu a nebylo prokázáno (jak tvrdil žalobce), že by všichni neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu z Demokratické republiky Kongo, kteří se vrací do vlasti, byli za pouhé podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí pronásledováni nebo vystaveni žalobcem popsanému špatnému zacházení. Žadatel neuváděl, že by po svém odchodu z vlasti byl jakkoli politicky aktivní, nevystupoval proti současnému konžskému režimu a v této souvislosti nezmínil žádné potíže či obavy ve vztahu k současné vládě. Proto není důvod se domnívat, že by v případě návratu byl vystaven špatnému zacházení. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobní námitce obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti žalobce k sociální skupině osob z belgického Konga, žádajících v Evropě o azyl. Krajský soud rovněž neshledal pochybení správních orgánů při hodnocení důkazů předložených samotným žalobcem. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že důkazy byly přeloženy, konfrontovány s aktuálnějšími podklady opatřenými správním orgánem a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, jak žalovaný uvedené důkazy posoudil a zhodnotil (*„vzal je na vědomí, z hlediska využitelnosti v rámci podkladů pro vydání rozhodnutí je nepovažoval za jakkoliv přínosné, proto je nepoužil“*). Takový postup není v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Nelze přehlédnout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal po více jak pětiletém nelegálním pobytu v ČR, za situace, kdy s ním bylo dvakrát vedeno řízení o správním vyhoštění, a to v roce 2011 a květnu 2013. Žalobce namísto toho, aby opustil území ČR, podal dne 31. 7. 2013 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž krajský soud spatřuje v uvedeném jednání účelovost, kdy hlavním motivem opakované žádosti byla nepochybně legalizace pobytu. Obavy žalobce z návratu do vlasti, tvrzené v aktuálním řízení o mezinárodní ochranu, pak byly vyvráceny jeho vlastním sdělením v rámci řízení o správním vyhoštění v roce 2013, kde uvedl, že ač by chtěl zůstat v ČR, neboť zde žije již dlouho a je na zdejší život zvyklý, pokud bude muset vycestovat, učiní tak, aniž by uvedl jakékoliv obavy z návratu, natož obavy azylově relevantní. Soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním

důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81 NSS uvedl, že „...*[j]akkoliv není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, podání žádosti o azyl čtyři roky po vstupu do ČR, přestože v dřívějším podání žádosti o azyl stěžovateli zjevně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že o azyl požádal opravdu až ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR a vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.*“ Sučiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody zvláštního zřetele hodné. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobcem uváděné důvody pro udělení humanitárního azylu, přání dokončit si vysokoškolská studia, nelze posoudit jako důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. K uvedenému účelu lze nepochybně využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců (žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území). Žalovaný ve své úvaze zohlednil i to, že žalobce dlouhodobě žádné kroky k realizaci přání dokončit studia neučinil, jakož i skutečnost, že i přes svůj dlouhodobý pobyt v ČR není zde plně integrován (ač žalobce tvrdí opak), neboť pobývá na území ČR nelegálně, nepracuje ani nepodniká, ačkoliv je k tomu oprávněn, dvakrát nerespektoval uložené správní vyhoštění a o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku obavy z realizace uloženého správního vyhoštění. Je tedy zřejmé, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR (k uvedenému viz výše). Soud uzavírá, že žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených

v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, vzal na vědomí jím doložené materiály (vysvětlil jejich nepoužití), dále vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný posuzoval i aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, připustil její zhoršení v některých oblastech na východě země, současně však poukázal na možnost vnitřního přesídlení v rámci rozsáhlého území Demokratické republiky Kongo s odkazem na zprávu MZV ČR ze dne 21. 5. 2015, v níž se dále uvádí, že Demokratická republika Kongo je zemí s vysokým migračním rizikem, nepostihuje své občany proto, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu, většina migrantů míří do Evropy za vidinou výdělků. Žalobce před odchodem z vlasti žil v hlavním městě Kinshase, on ani jeho rodina nepobývala v citovaných méně bezpečných oblastech. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. březen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková